Vyvěšeno dne: 23. 10. 2026
Svěšeno dne 6. 11. 2026

Iva Homolková

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové a soudců Ondřeje Mrákoty a Vojtěcha Šimíčka ve věci žalobkyně: **Protective Guard, s. r. o.**, Na Hřebenkách 30, Praha 5, zastoupené advokátem JUDr. Janem Röslerem, Vodičkova 41, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí ze dne 28. 1. 2025, čj. 2499/25/5100-41453-713504, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2025, čj. 9 Af 7/2025-43,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Popis věci

[1] Finanční úřad pro hlavní město Prahu uložil žalobkyni okamžitě vykonatelným zajišťovacím příkazem ze dne 5. 12. 2024, aby zajistila úhradu dosud nestanovené daně z přidané hodnoty za 2. čtvrtletí roku 2024, a to složením jistoty ve výši 751 904 Kč. OFŘ jako odvolací orgán pak zamítlo odvolání žalobkyně proti zajišťovacímu příkazu.

[2] Ani se žalobou proti rozhodnutí OFŘ žalobkyně neuspěla. Městský soud v Praze – ve shodě s daňovými orgány – považoval žalobkyni za účastnici podvodného řetězce. V této fázi přitom nebylo nutné prokazovat, zda se žalobkyně řetězce účastnila vědomě. Zajišťovací příkaz přesvědčivě popsal různé neobvyklé okolnosti ať už u žalobkyně samotné, nebo u jejích obchodních partnerů, které nasvědčují tomu, že daň bude žalobkyni stanovena pravděpodobně ve výši předpokládané správcem daně. Stejně tak je podle městského soudu namístě obava, že bez zajišťovacího příkazu a jeho okamžité vykonatelnosti by mohla být ohrožena dobytnost daně.

2. Argumenty stran v kasačním řízení

[3] Žalobkyně (*stěžovatelka*) podává proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Zajišťovací příkaz ji zasáhl natolik, že musela ukončit činnost, ačkoli ke dni jeho vydání měla

splněny všechny své zákonné povinnosti jak vůči státu, tak vůči soukromým subjektům. Stejně tak nebylo možno nic vytýkat jejím přímým dodavatelům. Pokud chovaly daňové orgány podezření vůči třetím subjektům (které stěžovatelka neznala a které obchodovaly s jejími vlastními dodavateli), měly stěžovatelku vyzvat k dobrovolnému splnění daňové povinnosti. Sama stěžovatelka totiž postupovala v dobré víře. Na tom, že „*drtivá většina plnění deklarovaných stěžovatelkou*“ je v kontrolních hlášeních zanesena v oddílu B3 a že podstatná část tržeb je z jejího účtu průběžně vybírána v hotovosti, není nic podezřelého. Možnost využívat oddíl B3 dává plátcům daně zákon; hotovost pak stěžovatelka používá k výplatě zaměstnanců. Stěžovatelka dále popisuje (nepříliš jasně) způsob, jakým přijímala tržby i jakým s nimi nakládala. Daňové orgány také stěžovatelce vytýkaly, že kromě vysoce likvidních peněz na účtu nemá žádný majetek. To bylo ale tím, že stěžovatelka teprve začínala podnikat. Okamžitou vykonatelnost zajišťovacího příkazu zdůvodnil správce daně hrozícím nebezpečíms z prodlení. Ani s tím stěžovatelka nesouhlasí: i když peníze na účtu bývaly pravidelně utraceny, vždy další měsíc přišly na účet nové tržby.

[4] OFŘ ve vyjádření ke kasační stížnosti souhlasí se závěry městského soudu. Podotýká, že v řízení o zajištění daně se nezkoumá, zda uložená jistota může narušit ekonomickou činnost daňového subjektu či být pro něj likvidační. Není nutné prokazovat, že evidováním plnění v oddíle B3 kontrolního hlášení dodavatelé porušili zákon; konkrétně v této věci se to však s ohledem na objem plnění jeví jako obcházení zákona, což přispělo k podezření daňových orgánů. Ukazuje-li se, že daňový subjekt je zapojen do podvodného řetězce, bylo by velmi obtížné nahradit zajišťovací příkaz dobrovolným splněním povinnosti. Navíc stěžovatelčiny poměry k tomu nedávaly žádnou záruku.

3. Posouzení věci

[5] Kasační stížnost není důvodná. NSS dospěl k závěru – stejně jako před ním městský soud a daňové orgány – že podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu a pro jeho okamžitou vykonatelnost byly v této věci splněny.

[6] Správce daně může vydat zajišťovací příkaz, je-li odůvodněná obava, že daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi. Zajišťovacím příkazem správce daně uloží daňovému subjektu úhradu zde uvedené částky. Hrozí-li nebezpečí z prodlení, je zajišťovací příkaz vykonatelný okamžikem oznámení daňovému subjektu (§ 167 odst. 1 až 3 daňového řádu).

[7] Judikatura NSS pak dodává, že existence odůvodněné obavy musí být založena na konkrétních poměrech daňového subjektu vztažených k výši dosud nestanovené daně (rozsudek ze dne 16. 4. 2014, čj. 1 As 27/2014-31, č. 3049/2014 Sb. NSS, bod 20) a musí být v rozhodnutí řádně popsána. Není však úkolem správce daně, aby v rozhodnutí podrobně prokazoval skutečnosti související se stanovením daně (rozsudek ze dne 11. 6. 2015, čj. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).

[8] Ve stěžovatelčině věci jde o budoucí stanovení DPH v důsledku očekávaného odepření nadměrného odpočtu kvůli zapojení do daňového podvodu. Obecně platí, že daňovému subjektu lze *odepřít nárok na odpočet*, pokud (1) je zapojen do řetězce, ve kterém z důvodu podvodného jednání nebyla některým jeho článkem odvedena (dostatečná) DPH; (2) z objektivních okolností vyplývá, že daňový subjekt o svém zapojení do podvodného řetězce přinejmenším mohl a měl vědět; (3) daňový subjekt neprokáže, že přijal rozumná opatření, aby se účasti na podvodu vyhnul. Pro *vydání zajišťovacího příkazu* však zpravidla stačí přesvědčivě nastínit strukturu a mechanismus fungování podvodného řetězce a roli daňového subjektu, vůči kterému je zajišťovací příkaz vydán. Třetí podmínkou (dobrou vírou daňového subjektu založenou na přijetí rozumných opatření) se

správce daně při vydání zajišťovacího příkazu nezabývá (rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2021, čj. 10 Afs 274/2021-48, bod 11).

[9] Správce daně v zajišťovacím příkazu popsal stěžovatelčino podnikatelské zázemí. Stěžovatelka sídlí na virtuální adrese (spolu se stovkami dalších společností); nemá žádnou provozovnu, nemovitost či vozidla; její jednatelka je osobně propojena s dalšími společnostmi (mj. i se stěžovatelčinými vlastními odběrateli). S novou jednatelkou změnila stěžovatelka výrazně své podnikatelské chování: hodnota přijatých a poskytnutých zdanitelných plnění se skokově zvýšila (na statisíce až miliony korun), jejich vzájemný poměr však zůstává stejný (navzdory vysokému obratu vykazuje stěžovatelka nízkou ekonomickou výkonnost; daňovou povinnost za 2. čtvrtletí roku 2024 si spočetla ve výši 60 tisíc korun). Necelých 90 % z celkové částky transakcí ve prospěch stěžovatelčina oznámeného účtu je hned další den či nanejvýš do několika dnů vybíráno v hotovosti (v deseti- a statisícových částkách), nebo je posláno na další stěžovatelčin účet (správci daně neoznámený), odkud jsou peníze opět vybírány v hotovosti. Ani z jednoho z těchto účtů nejsou patrné žádné režijní platby, které lze u podnikání předpokládat (energie, pronájem, telefonní poplatky…) Se dvěma výjimkami nelze z účtů zjistit ani úhrady dodavatelům za přijatá plnění.

[10] Ještě na konci září roku 2024 (*tedy čtvrt roku po skončení rozhodného zdaňovacího období*) neevidovala ČSSZ žádné stěžovatelčiny zaměstnance; až na počátku prosince správce daně zjistil, že u stěžovatelky je nově evidováno 28 zaměstnanců (na dohodu o provedení práce), z toho jen 16 pracovalo už v rozhodném období. Ze stěžovatelčina účtu současně nebyly patrné žádné výplaty mezd či platby pojistného. Objem práce poskytovaný zaměstnanci nemohl pokrýt činnosti, které stěžovatelka poskytovala svému hlavnímu odběrateli (společnosti Greenguard), a proto se správce daně zaměřil na otázku, zda jí tuto potřebnou pracovní sílu mohli poskytnout subdodavatelé (společnosti Hously, Porporen Trade, Aranza a Bonafine security marketing). Zjistil však, že žádný ze subdodavatelů nemá ani personální, ani materiální zázemí, které by k tomu bylo třeba, a naopak všichni vykazují rizikové znaky typické pro účastníky podvodných řetězců. Tyto čtyři společnosti byly přitom v rozhodném období výlučnými stěžovatelčinými dodavateli (každý zhruba z jedné čtvrtiny).

[11] Správce daně se pak detailně věnoval podobě podezřelých řetězců (str. 19 až 43 zajišťovacího příkazu) a dalším nestandardním znakům jak u dodavatelů, tak u stěžovatelky (str. 44 až 55); ta si s ohledem na okolnosti mohla a měla být vědoma své účasti v řetězcích (str. 57 až 60). Dále správce daně popsal svou obavu o dobytnost budoucí daně (str. 61 až 64) a vysvětlil, v čem zde spočívá nebezpečí z prodlení (str. 65).

[12] Proti této důkladné analýze obchodních vztahů a peněžních toků, se kterou v té či oné podobě pracovalo i OFŘ a po něm městský soud, staví stěžovatelka jen víceméně obecný nesouhlas (východiska plynoucí z judikatury nezpochybňuje). Některé stěžovatelčiny úvahy nejsou pro NSS ani dobře srozumitelné. Stěžovatelka si v nich buď špatně vykládá závěry správce daně, nebo líčí okolnosti, které jsou pro důvody vydání zajišťovacího příkazu nepodstatné.

[13] Jak NSS řekl už dříve, případná dobrá víra daňového subjektu se v zajišťovacím řízení nezkoumá. Krom toho na dobrou víru nelze usuzovat jen z holého tvrzení, že daňový subjekt o ničem podezřelém nevěděl (i když vědět měl a mohl). Dobrá víra se navenek projevuje rozumnými opatřeními, která daňový subjekt přijal, aby zamezil své účasti na podvodném řetězci. Žádná taková opatření ale stěžovatelka neučinila, ostatně se o nich sama nezmiňuje.

[14] Na konci strany 3 vychází kasační stížnost z předpokladu, že „*drtivá většina plnění deklarovaných stěžovatelkou*“ je v kontrolních hlášeních zanesena v oddílu B3. Ve skutečnosti se zajišťovací příkaz o plnění evidovaných v oddílu B3 zmiňoval jen ve vztahu ke stěžovatelčiným

dodavatelům, nikoli k ní samotné. (Stěžovatelka naproti tomu vykazovala plnění přijatá od svých čtyř dodavatelů v části B2 kontrolního hlášení, kam patří *přijatá zdanitelná plnění s hodnotou nad 10 000 korun, u kterých příjemce uplatňuje nárok na odpočet daně*.) Stěžovatelčino tvrzení by ani nedávalo smysl: zatímco skutečná podoba a původ plnění v souhrnných milionových hodnotách, která podle svých kontrolních hlášení přijímali stěžovatelčini dodavatelé, zůstala nejasná (podezřelá), u stěžovatelky vypadá po formální stránce vše standardně. Totožnost jejích dodavatelů je známa a z údajů z kontrolních hlášení plyne, že dodavatelům platila stěžovatelka za jednotlivá plnění šestimístné částky.

[15] Stěžovatelčina námitka, podle níž na využívání oddílu B3 kontrolního hlášení není nic nezákonného, se tedy vztahuje ke kontrolním hlášením jejich dodavatelů, ne k jejím vlastním přijatým plněním. Tak jako tak nemůže být námitka důvodná. Není podstatné, zda tím dodavatelé přímo porušili zákon: jde spíše o obcházení zákona – podezřelou okolnost, která patrně měla za cíl skrýt totožnost osob poskytujících plnění dodavatelům. Oddíl B3 slouží k evidování *přijatých zdanitelných plnění s hodnotou do 10 000 korun, u kterých příjemce uplatňuje nárok na odpočet daně*. Protože se tato drobná plnění (obvykle jde o běžné denní výdaje provázející podnikání) vykazují jen jako jediný celkový součet za celé zdaňovací období, neuvádí se tu ani daňové identifikační číslo dodavatele, ani číslo daňového dokladu, a takto přijatá plnění tak není možné v systému kontrolních hlášení spárovat s jakýmikoli poskytnutými plněními u jiných plátců daně. Není přitom pravděpodobné, že by stěžovatelčini dodavatelé (kteří sami neměli kapacitu jí plnění poskytnout, přesto jí je dodávali ve vysokých hodnotách) získávali od svých subdodavatelů výlučně plnění do 10 000 korun (tedy až stovky takových plnění měsíčně).

[16] Na začátku strany 4 kasační stížnosti stěžovatelka komentuje závěr, podle nějž je dobytnost daně ohrožena v situaci, kdy daňový subjekt nemá žádný majetek, vyjma peněz na účtech, které lze okamžitě převést mimo dosah správce daně (a které ostatně daňový subjekt pravidelně vybírá v hotovosti). Činí tak těmito slovy: „*stěžovatelka nejen že neplatila pouze hotovostními platbami, ale pokud prostředky vyplácela, vyplácela je na základě subdodavatelských vztahů, podle jejich platebních podmínek. Stěžovatelka inkasovala platby za svou činnost víceméně výhradně bezhotovostní formou, a to na základě platného smluvního vztahu, identifikace plátce je tak bez jakékoli pochybnosti zjevná*“. Druhá věta se týká *kreditních* plateb na stěžovatelčiných účtech, tedy okolnosti, o kterou zde vůbec nebyl spor. V první větě stěžovatelka zdůrazňuje, že z účtů odcházely i bezhotovostní *debetní* platby a svým dodavatelům stěžovatelka platila podle dohodnutých podmínek. K tomu je třeba říci, že objem bezhotovostních debetních plateb je výrazně menší než částka vybraná v hotovosti (jde asi o 10 %, resp. 25 % pohybů na debetní straně každého z obou účtů). Krom toho správce daně nezpochybňoval, že s platbou v hotovosti byly obě strany obchodního vztahu srozuměny. Situaci ale zhodnotil tak, že objektivně se stěžovatelčiny účty chovají „průtokově“ a nikdy na nich nezůstává mnoho peněz.

[17] Nevěrohodně či neúplně vyznívá tvrzení, že hotovost stěžovatelka využívala k výplatě svých zaměstnanců. Jednak zaměstnanců bylo v rozhodné době příliš málo (jen 16) na to, aby bylo vůbec možné vybrané částky takto spotřebovat: maximální platba totiž mohla činit 10 000 korun na osobu a měsíc (nad touto hranicí by stěžovatelka musela platit za zaměstnance pojistné, což zjištěno nebylo). Jednak se tím nevysvětluje, jak tedy stěžovatelka platila vysoké částky svým dodavatelům, od nichž přijímala plnění (bezhotovostní úhrada na jejich účty byla spíše výjimkou z pravidla). To, že stěžovatelka nemá kromě peněz na účtech žádný majetek, stěžovatelka vysvětlila: je to tím, že teprve začínala podnikat a nestačila si majetek vytvořit. Tento možný důsledek ale nikdo nezpochybňoval – důležitý byl samotný fakt, ne jeho možná příčina.

[18] Konečně stěžovatelka nesouhlasí s okamžitou vykonatelností zajišťovacího příkazu (zdůvodněnou hrozícím nebezpečí z prodlení) a domnívá se, že ji měl správce daně místo toho vyzvat k dobrovolnému splnění daňové povinnosti. Ani zde však správce daně nepochybil – jen

logicky vycházel z toho, že stěžovatelka bude s prostředky na účtech zacházet tak jako dosud (opět 10 Afs 274/2021, bod 31). Nemohl tedy rozumně spoléhat na to, že stěžovatelka naopak přestane peníze z účtů vybírat (ačkoli to bylo – jak sama potvrdila – pro chod jejího podnikání nezbytné) a podstatnou část své měsíční tržby odevzdá na požádání správci daně.

4. Závěr a náklady řízení

[19] NSS proto kasační stížnost zamítl.

[20] Stěžovatelka neměla v tomto soudním řízení úspěch, a nemá tak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému nevznikly v řízení náklady, které by se vymykaly z jeho běžné činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2026

L. S.

Michaela Bejčková v. r.
předsedkyně senátu